Puhdistautukaa te Herran aseenkantajat

Tälle illalle olen saanut sydämelleni sellaisen sanan, kuin: ”Puhdistautukaa te Herran aseenkantajat.” Tämä sana on Jesajan kirjan 52 luvusta, jakeen 11 loppuosa.

Mistä meidän on puhdistauduttava, kysymme?
Eikö kaikesta siitä, mikä tahraa mielemme ja sydämemme, niin ettemme enää ole puhtaita Herran edessä.
On niin paljon erilaisia syntejä, jotka tahraavat meitä kristittyjä jopa uskovaisiksi tunnustautuvia.
Emme aina jaksa kilvoitella, kun niin monet asiat meitä houkuttavat ja kiehtovat.
Ja vihollisemme on tässä vielä meitä houkuttelemassa erilaisiin synteihin ja lankeemuksiin.
Raamatun mukaan meidän on puhdistauduttava *”**kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta.”*** Näin opettaa meille 2Kor.7:1 jae.

On erilaisia lihan syntejä, johon uskovakin herkästi lankeaa. Tavallisesti Pyhä Henki muistuttaa meitä niistä, jos olemme vähänkin Raamattua tuntevia.
Pyhä Henki nuhtelee. Ja kun Pyhä Henki nuhtelee, niin silloin meidän tulisi jo kiireesti rientää Jeesuksen verilähteelle puhdistautumaan. Onhan Kristus teurastettu meidän syntiemme tähden.

Pyhä Henki nuhteli Apostoli Paavalin kautta Korintton seurakuntalaisia mm. seuraavista asioista: *”Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehimykset, 10. eivät varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa.” 1Kor.6:9-10.*

Siinä on monia eri syntejä lueteltu. Voisiko sanoa, että nämä ovat kaikki lihan syntejä, joskin joitakin voimme niemetä likaisesta mielestä lähteneiksi hengen synneiksi.
Ja sitten apostoli jatkaa, jae *11*: ”*Ja tuommoisia te olitte, jotkut teistä; mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.”*

Apoatoli antaa ymmärtää, että koska teidät on pyhitetty Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä, niin tällainen elämä ei enää ole Jumalan tahdon mukaista. Kaikesta tulee puhdistautua ja pyytää, että Herramme varjelsi meidät kaikesta pahasta.

Pietari puolestaan kirjoittaa 1Piet.2:1:ssä: *”Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelu,”*
Kaikenlaisen pahuuden Pietari kehottaa pois panemaan.
Siihen Pietarin mukaan kuuluu vilppi, ulkokultaisuus, kateus ja panettelu.
Ne ovat niitä hengen syntejä, joihin uskovatkin herkästi lankeavat.

Vilpillinen puhe ei ole Jumalan mielen mukaista, ei myöskään panettelu eli pahan puhuminen jostakin toisesta ihmisestä.

Ulkokultaisuuteen lankesi fariseus, Luuk.18:11-14, kun hän rukoillessaan ajatteli, *”etten minä ole niinkuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään niinkuin tuo publikaani.*

12. Minä paastoan kahdesti viikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.'
13. Mutta publikaani seisoi taampana eikä edes tahtonut nostaa silmiään taivasta kohti, vaan löi rintaansa ja sanoi: 'Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.'

14. *Minä sanon teille: tämä meni kotiinsa vanhurskaampana kuin se toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään."*

Fariseus piti itseään muita parempana. En ole niin kuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä niin kuin tuo publikaani.
Hän jopa luetteli Jumalle hyviä tekojaan. Minä paastoan niin kuin lain mukaan kuuluu, annan jopa kymmenykset kaikista tuloistani.
Hyviä asioita paastoaminen ja kymmenysten antaminen, mutta se siinä oli vialla, että hän laski ne ansioksi Jumalansa edessä.

Näitä asioitahan tämän päivän kristittykin tekee, mutta hän ei tavallisesti tee niistä numeroa. Hän antaa omastaan, rakkaudesta Kristukseen ja rakkaudesta lähimmäisiin, jotta evankeliumi menisi eteenpäin.

Toisaalta tällaista farisealaista henkeä saattaa ilmetä tänäkin päivänä, jopa meissä pakanakristityissä ja ilmeneekin silloin, kun pidämme itseämme toista parempana ja toisia pyhempänä.

Publikaani tunsi oman kurjuutensa, löi rintaansa ja sanoi: *”Jumala ,ole minulle syntiselle armollinen.”* Se oli Jumalan mielen mukainen rukous.
Sanoohan sana Sanl.28:13: *”Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon.”*

Samoin tuhlaajapoika Jeesuksen kertomassa vertauksessa. Hän meni itseensä ja tahtoi palata isän kotiin. (Luuk.15.luku.)
Tällä vertauksella Jeesus havainnollisti, kuinka meidän tulisi mennä itseemme, tunnustaa syntimme, syyllisyytemme ja palata kaiken tuhlanneena Jeesuksen ristin juurelle saamaan armoa ja anteeksiantamusta.

Kun Jesajan kautta Herra sanoi israelilaisille: ”*puhdistautukaa, te Herran aseenkantajat”,* niin Hän samalla ostitte heille puhdistuslähteen. Hän alkaa kertomaan heille Herran palvelijasta, joka on nouseva, kohoava ja sangen korkea oleva.
Tässä hän viittaa Kristukseen. Jes.52:14: *”Niinkuin monet kauhistuivat häntä - sillä niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsa ei ollut ihmislasten hahmo.”*

Ja jatkossa Jes.53:2-3: ” *Hän kasvoi Herran edessä niinkuin vesa, niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet. 3. Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet.”*

Jesaja antaa kuvan ihmisen Pojasta eli Jeesuksesta Kristuksesta jo n.700 vuotta ennen Hänen syntymäänsä. Kuva ei ole kovinkaan mairitteleva. Monet kauhistuivat häntä, sillä niin runneltu hän oli. Ei enää ihmisen kaltainen, sanoo sana.

Hänen muotonsakin oli muuttunut sen hakkaamisen ja ruoskinnan seurauksena. Tähän ulkoiseen runneltuun muotoon kukaan ei mielistynyt.
Mutta juuri tässä tulee esille Hänen suuri rakkautensa.

Hän antaa äänettömästi ruoskia ja hakata itsensä meidän syntiemme tähden. Sinun ja

minun syntien tähden Hän sai tällaisen osan kohdalleen. Syntihän aina vaati kuolemanrangaistusta. Sen Jeesus otti kontolleen rakkaudesta meihin syntisiin murhamiehiin ja muihin.

Ja Jesaja jatkaa kuvaustaan, 53:4-5: *”Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, 5. mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.”*

Ajatella, kuinka suuri oli hänen rakkautensa ja armonsa meihin langenneisiin, syntisiin ihmisiin. Tätä rakkautta me emme voi sivuuttaa, sillä niissä haavoissa on minun ja sinun elämä ja jopa iankaikkinen elämä.
Tämän kohdan voit lukea niin kuin minä itselleni olen usein lukenut. Sillä se näin luettuna tulee ihan meidän ihollemme meidän sydämellemme läheiseksi.
Voit nimittäin laittaa oman nimesi sille kohdalle, jossa puhutaan meistä.
(Lue Raamatusta loput jakeet tuosta Jes. 53 luvusta, jakeet 6-12).

Tämä puhe on pidetty Puumalan telttapäivillä 20.07.2009 ja muokattu 26.01.2011.